І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. Тел.: HEnderson 4-0237 УНСоюз: HEnderson 5-8740 Тел.: з Ню Йорку: BArcly 7-4125 УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXVIII. Ч. 123. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 1-го ЛИПНЯ (JULY) 1961 ЦЕНТІВ 12 CENTS No. 123. VOL. LXVIII.

КОНГРЕС ЗБІЛЬШИВ СОЦІЯЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЛЯ СТАРШИХ

НАЙНИЖЧІ ПЕНСІЇ ЗБІЛЬШЕНІ ДО $40; ЧОЛОВІКИ ЗМОЖУТЬ ПЕРЕХОДИТИ НА ЕМЕРИТУРУ ПО 62-ім РОЦІ

Вашингтон. — 29-го червня Конґрес закінчив працю над законопроєктом про поліпшення і поширення соціяльного забезпечення і вислав той проєкт до підпису до Білого Дому. З цього закону скористають коло 4-ох мільйонів осіб, які або набудуть право до старечих пенсій або матимуть збільшені пенсії. Сподіваються, що Президент підпише цей закон 30-го червня, щоб він міг діяти вже від 1-го вересня ц. р. Новий закон має такі головніші пункти, які є зміною в порівнянні з дотеперішнім законом: 1) 2.175.000 осіб дістануть збільшену старечу пенсію з $33-ох до $40. Збільшено тільки мінімальну старечу пенсію, інші пенсії без зміни; 2) Чоловіки зможуть йти на емеритуру вже по закінченні 62-го року, подібно як жінки. З цього може скористати в першому році коло 560.000 чоловіків, і державна скарбниця матиме більше видатків на суму $400 мільйонів. Але ті чоловіки, що перейдуть на емеритуру перед 65-им роком, матимуть відповідно зменшені емеритури; 3) Коло 160,000 осіб зможуть скористати вже тепер із старечих пенсій, бо зменшено значно число обов'язуючих кварталів; 4) Вдови, або вдівці, які мають право на старечі пенсії, будуть діставати їх у висоті 82.5 відсотків своїх померлих працівників, зглядно працівниць. Досі вдови і вдівці діставали 75% пенсії померлого. З цього зможуть скористати 1.525.000 осіб коштом $105 мільйонів річно у першому році; 5) Емерити досі могли доробляти по $1.200 річно. Вони могли заробляти до $1.700 річно, а з цієї суми що є понад $1.200, їм стягали $350 річно. Тепер стягатимуть тільки по $250; 6) Не буде збільшених пенсій жінок, або чоловіків, які мають право до старечих пенсій у висоті 50% затрудненого. Це значить, що коли чоловік дістане емеритуру у висоті $100 місячно, то жінка дістане $50-емеритуру, як це було і досі; 7) Закон передбачає також річну допомогу тим американцям, які мусять втікати з загрожених теренів, наприклад із Куби, або з якоїсь іншої небезпечної країни; 8) Новий закон збільшує федеральну допомогу стейтам на опіку над старшими особами, і на допомогу тим, що її потребують як теж на допомогу для сліпих. Передбачають, що в першому році діяння нового закону державна скарбниця мусить видати більше на $825 мільйонів. Але цей новий видаток не захитає фонду соціяльних забезпечень, який є так скалькульований, щоб бути самовистачальним. Зі збільшенням видатків будуть збільшені теж вплати до соціяльного забезпечення від 1-го січня 1962-го року тим способом, що працедавці і затруднені платитимуть більше по одній восьмій відсотка від заробітньої суми до $4.800 річно. Самозатруднені платитимуть більше по одній п'ятій одного відсотка заробленої суми. Тепер робітники і працедавці платять по 3% від зароблених сум. Новий закон збільшив цю ставку так, як про це вище згадано.

Палата призначила на оборону країни $ 43 більйони

Вашингтон. — Палата Репрезентантів 29-го червня одноголосно ухвалила на оборону країни $ 43 більйони, на $ 2.5 більйона більше, як виносить цьогорічний оборонний бюджет. За цей законопроєкт голосували всі присутні конгресмени 412, проти не було нікого. Хоч дискусії тривали два дні в повній Палаті, то в проєкті не зроблено жадних змін, і прийнято його в тій редакції, який прислала Комісія Видатків. Республіканці гостро виступали проти найменування Президентом генерала Максвелла Д. Тейлора на військового дорадника Білого Дому. Вони казали, що ця номінація підриває авторитет голови Об'єднаних Шефів Штабу генерала Лаймена Л. Лемніцера. Провідник демократичної більшости в Палаті конґресмен Джан МекКормек закидав республіканцям „політику" при вирішуванні оборонного бюджету. На летунство признали $ 17,808.038.000; на фльоту і морську піхоту — $ 13,458.402.000; на армію — $10,359.220,000. Новий бюджет затримує видатки на бомбовики Б-12 і Б-58 та на бомбовики Б-70.

Ніксон за обмеження видатків на необоронні цілі

Ню Йорк. — Колишній віце - президент Ричард М. Ніксон, промовляючи на прийнятті Фармацевтичних Реклямових Клюбів в готелі Пляза, заявив, що він „вповні підтримує президента Кеннеді в його намаганнях збільшити оборону ЗДА в тому напрямку, щоб ця країна могла відбивати малі війни, які ворог спровокує", але одночасно колишній віцепрезидент виступав проти того, щоб уряд збільшував федеральні видатки на необоронні цілі. — „Коли ми, казав Ніксон, будем продовжувати збільшувати видатки на оборону і одночасно збільшувати витрати на інші цілі, то ми фінансово заломимося. Ми не сміємо цього робити". Голова Ради Директорів Фармацевтичної компанії „Вернер-Лямберт" Елмер Голмс Бабет представив Ніксона, як людину, яка „повинна б бути президентом ЗДА". Ніксона оваційно вітали і оплескували коли він ствердив, що комуністи хочуть, щоб американці змінили свій спосіб життя та почали контролювати продукцію так, як це є в СССР, і як дехто хотів би цього у ЗДА.

В АМЕРИЦІ

● **Асистент** головного прокуратора Ніколас Каценбах заявив в Сенатській Правничій Підкомісії, що уряд президента Кеннеді є проти того, щоб змінити теперішній спосіб вибору президента за допомогою Колеґії Електорів, як це дехто пропонує зробити. Згідно з конституцією та партія дістає всіх електорів в даному стейті, кандидат якої дістав більшість голосів в тому стейті.

● **Президент Кеннеді** не хотів зайняти становища до критики своєї діяльности віце-президентом Ричардом М. Ніксоном, який недавно сказав, що ще не було в історії ЗДА такого президента, „який так багато говорить, і так мало робить". Кеннеді заявив, що він співчуває Ніксонові, який недавно переносився з Вашингтону до Каліфорнії. Кеннеді сказав: „Ми робимо, що можемо. І так буде аж до 1964 року. А тоді побачимо, що ми зробимо".

● **Президент Кеннеді** плянував наіменувати на члена комісії, яка стоїть на чолі Дистрикту Колюмбії — Вашингтону, першого негра Френка Рівса, але під час переслухань в Сенатській Комісії виявилося, що Рівс аж три рази клопоти внаслідок невірного податкового звіту. Сам Рівс просив Президента, щоб не наіменовував його на це становище.

Президент підписав закон про розбудову шляхів

Вашингтон. — Президент Джан Ф. Кеннеді, вживаючи цілий „арсенал" пер, що їх опісля традиційно роздає на пам'ятку, підписав минулого четверга, 29-го червня, схвалений Конґресом закон про дальшу розбудову шляхів та про федеральну допомогу в тій розбудові. Підписуючи закон, який уповноважує уряд видати до 1972-го року 11 і пів більйона долярів на допомогу стейтам в розбудові шляхів, висловив переконання, що здійснення цього закону причиниться до дальшого скріплення оборони країни до розвитку господарства та до зменшення нещасливих випадків на шляхах.

Кеннеді пропонує нову аґенцію для миру і безпеки

Вашингтон. — Президент Кеннеді 29-го червня звернувся до Конґресу з проєктом зорганізувати постійну розброєневу аґенцію, яка поширила б і скріпила американські зусилля в ділянці роззброєння. Пропозиція Президента в деякому збігається з давнішим законопроєктом сенатора - демократа Гюберта Гомфрі, який є її спонзором. Але проєкт Президента бере до уваги більше практичні справи, бо плянує займатися новій аґенції справою атомового роззброєння та контролі атомової зброї, крім запляновано справи замирення та повного роззброєння в світі. Нова аґенція має називатися „Роззброєневою Аґенцією ЗДА в справах світового миру і безпеки". Згідно з урядовим проєктом ця аґенція очолювана була б окремим директором, який був би головним дорадником Президента в справах миру, і був би відповідальним перед ним і перед державним секретарем. Нова аґенція об'єднувала б в собі всі акції в справі роззброєння у співпраці з іншими аґенціями. Президент написав у супровідному письмі до Конґресу, що досі з великою винахідливістю працювали для винаходу нової зброї, і час вже, щоб із такою самою винахідливістю почали працювати для миру і безпеки. Проєкт цієї аґенції виготовив дорадник Президента в справах роззброєння Джан МекКлой.

ПОЧАЛАСЯ БУДОВА КОЛЕҐІЇ СВ. ВАСИЛІЯ В СТЕМФОРДІ

Стемфорд, Конн. — Будова нової колеґії св. Василія, що має стати новим вогнищем українського духовного виховання і культури на американській землі, вже почалася — інформує Будівельний Комітет цієї колеґії, очолюваний стемфордським Владикою, Кир Амврозієм Сениишиним. На огороженій огорожею та культивованій площі - парку біля єпископського палацу вже від деякого часу важкі машини-бульдозери вирівнюють землю та викопують її для фундаментів, на яких має стати величня будівля нової колеґії. Початково будівля нової колеґії була запланована на два з половиною мільйоа долярів, але опісля плян перевірено та зменшено кошти будови до півтора мільйона долярів, що їх повинно скласти побожне і патріотичне українське громадянство, зокрема вірні Української Католицької Церкви в Америці, до яких Владика Амврозій при різних нагодах у цій справі звертався. В акцію збірки фондів на будову цієї нової українськоі Альма Матер включився зорганізовано також Український Народний Союз, поставивши собі за мету допомогти зібрати від своїх членів 100,000 долярів і в той спосіб запевнити, щоб дві научні залі в новій колеґії були названі іменами УНСоюзу і „Свободи". Загальна збіркова акція принесла досі 400.000 долярів, до чого члени УНСоюзу своєю зорганізованою і під їх іменем переведеною та зареєстрованою збіркою причинились сумою неповна 20.000 долярів. Повільність загальної збірки й була причиною, що Будівельний Комітет, щоб не зволікати дальше з будовою, змінив її первісний плян та зменшив передбачувані початково кошти будови. Новий проєкт колеґії, показаний на фотознімці побіч, передбачає найконечніші кімнати для студентів-питомців, отже молитовницю, викладові залі, бібліотеку, спальні, їдальню, залю для розваг і подібне. Як згадано, будова має коштувати півтора мільйона долярів, але на цей фонд зібрано досі ще тільки 400.000, отже один мільйон і сто тисяч долярів ще треба зібрати, при чому члени УНСоюзу, згідно з однодушним зобов'язанням їхнього Головного Уряду, повинні скласти ще понад 80.000 долярів. Цей стан був предметом розгляду проводу УНСоюзу, що рішив знову звернутись із закликом до свого членства, щоб воно, жертвуючи тепер на інші благородні цілі, зокрема на пам'ятник Тарасові Шевченкові у Вашингтоні, не забувало і за своє зобов'язання відносно колеґії та продовжувало свої щедрі пожертви на її будову, що вже почалася.

„СВОБОДА" ВИЙДЕ З ДАТОЮ ПОНЕДІЛКА

„Свобода" появляється щодня, за виїмком неділь і свят, з тим, що суботнішнє число „Свободи" і англомовне тижневе видання „Український Тижневик", який раніше появлявся з датою понеділка, тепер появляються разом з датою суботи. Цим разом, з уваги на День Незалежности у вівторок, 4-го липня, чергове число „Свободи" появиться не у понеділок з датою середи, але виїмково з датою понеділка, 3-го липня, та буде надруковане і розіслане вже в суботу, 1-го липня. У понеділок газета не буде друкуватись, а наступне число появиться з датою 6-го липня та буде надруковане і розіслане в середу, 5-го липня.

Захід іґноруватиме східньо-німецькі обмеження летунського руху до Берліну

Берлін. — ЗДА, Англія і Франція стали на становищі, що проголошені два дні тому східньо - німецьким урядом обмеження щодо летунського руху до і від Берліну, які мають обов'язувати від 1-го серпня ц. р. не можуть стосуватись тих трьох західніх держав, які мають щодо свободної летунської комунікації між Західнім Берліном і Заходом належні договори з Совєтським Союзом з післявоєнних років. Західні держави стоять на становищі, що Східня Німеччина не має права змінювати ані касувати альянтсько - совєтські умови щодо летунського руху до Берліну та що взагалі в цій справі неможливо односторонніми розпорядками обмежувати свободи західнього доступу Західнього Берліну. Тому за ствердженням західніх чинників у Західньому Берліні — з днем 1-го серпня ц. р. в летунській комунікації з Західнім Берліном „нічого не зміниться".

Прозахідній віце-прем'єр Ляосу конферував з провідними мужами ЗДА

Вашингтон. — Віце-прем'єр і міністер військових справ Ляосу, генерал Суванна Фума, званий часто в західній пресі „сильним мужем Ляосу", найрадикальніший ворог комуністів, прибув на запрошення американського уряду в минулий четвер до Вашингтону і перевів довгі наради з державним секретарем Діном Раском, секретарем оборони Робертом МекНамарою, заступником асистента для справ крайової безпеки Волтером Ростовим, асистентом секретаря оборони для справ міжнародної безпеки Полем Ніце й іншими високими урядовцями, як також високими старшинами у Пентаґоні, включно з головою шефів об'єднаних штабів генералом Лайманом Лемніцером. У почоті ґенерала Носована є також головний командант ляосько-королівської армії ґенерал Уане Ратіконе. Про ті розмови сказано тільки, що вони були „приязні і конструктивні". За твердженням газет, вони брали під увагу можливість невдачі Женевської конференції про Ляос та мирного закінчення Ляоської громадянської війни, яка насправді вибухла внаслідку сильної інфільтрації в Ляос комуністичних партизанів з Північного В'єтнаму, активно підтриманих Совєтами. Прем'єр Ляосу князь Бун Ум вже вернувся з Женеви до Ляосу, де нібито мають продовжуватись заходи над створенням коаліційного „невтрального" уряду. Голова ляоських комуністів Суфановонґ поїхав до Москви за новими інструкціями. „Невтральний" колишній прем'єр Суванна Фума перебуває в Парижі. До Вашингтону вернувся голова американської делеґації на Женевській конференції, Аверелл Гарриман.

Ірак поширює свої претенсії і на інші, поза Кувайтом, нафтові країни

Бейрут. — Контрольоване урядом Іраку багдадське радіо повідомило в минулу середу, що Ірак „має право" не тільки до Кувайту, але й до інших обширів на Арабському півострові, багатих на нафтові зложжя, що — за договорами з місцевими арабськими володарями становлять концесії західніх компаній, які дали капітал, виряд і фахівців для їх експлуатації, та дбають за їх теперішній збут. Такими обширами, що їх надало багдадське радіо, є Катіф і Гаса, що належать до Арабсько - американської нафтової компанії, і Катар, Бахрейн і Абу-Джабі, що належать до англійських впливів. Преса і радіо в Іраку не звертають ніякої уваги на загальну ворожу реакцію, що її викликала заява іракського прем'єра Абдула Карім Кассіма з претенсіями до Кувайту над Перською затокою. Савді Арабія, З'єднена Арабська Республіка, Йорданія і Іран, а також Англія і ЗДА, рішуче висловились проти тих претенсій. Савді Арабія пересунула частину своїх військ над кордон Кувайту. Англійці не мають багато війська в Кувайті, але вони можуть дуже швидко і легко перекинути туди поважні контингенти з Адену й своїх колоній в Африці.

Катанґський президент Чомбе знову загострив ситуацію в Конго

Леопольдвіль. — Президент Катанґської провінції в Конго Мойсе Чомбе, який після двомісячної в'язниці підписав умову з центральним урядом Конґа, вирікшись своїх сецесіоністичних тенденцій і погодившись на спільність шкільництва, валюти, війська і закордонної політики під керівництвом центрального уряду, заявив на зібранні свого провінційного парляменту, що Катанґа боронитиме „всіми способами" своєї державної самостійности. Він покликався, як на доказ самостійницької здатности Катанґи, на її адміністрування під час його перебування у в'язниці. Водночас він ні словом не згадав про згадані вгорі свої зобов'язання, що їх прийняв перед своїм відлетом із столиці Конґа Леопольдвілю до Єлисаветвілю. У зв'язку з тією зміною становища Мойсе Чомбе, як теж із зволіканням другого конґолійського сецесіоніста, комуніста Антуана Гізенґи із провінцій Орієнталь і Ківу, відкриття конґолійського парляменту, мабуть, буде відсунене на дальший тиждень чи два.

Новий проєкт колеґії св. Василія в Стемфорді, будова якої вже почалася.

АМЕРИКА ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ НА ВИПАДОК КРИЗИ В БЕРЛІНІ

Вашингтон. — Близько три години тривали тайні наради на Крайовій Раді Безпеки в минулий четвер 29 ц.м., під головуванням президента Кеннеді, у зв'язку з Берлінською кризою. Довірочність тих нарад ішла так далеко, що пресовий секретар Президента П'єр Салінґер відмовився навіть виявити прізвища всіх учасників тієї наради. Тільки з заяви самого Президента на його пресовій конференції з попереднього дня відомо, що на тій нараді був приявний також колишній державний секретар Дін Ачесон, який на основі своїх нарад з військовими і цивільними керівниками різних ресортів склав рекомендації, які були підставою дискусії. У тих рекомендаціях взято під увагу не тільки засоби, що ними розпоряджають З'єдинені Держави, але й цілий бльок Північноатлянтійського пакту (НАТО). У зв'язку з тією нарадою Крайової Ради Безпеки звертають увагу, що водночас асистент державного секретаря для европейських справ Фой Колер нараджувався з амбасадорами Англії, Франції і Західньої Німеччини у Вашинґтоні. Приготування Америки охоплюють дипломатичні, військові й цивільно-оборонні заходи. Так напр. між заходами, що їх буцім-то розглядала Крайова Рада Безпеки, був також проєкт видаткування трьох більйонів долярів на будову протиатомових схоронищ для цивільного населення в ЗДА, як також розподілювання дешевих апаратів для ствердждування атомової радіяції.

У зв'язку з цими нарадами газети стверджують дальше погіршення міжнародної ситуації. Голова американської делеґації на затяжній Женевській атомовій конференції Артур Дін прибув до Вашингтону і склав Президентові дуже песимістичний звіт про вигляди на успіх тієї конференції щодо припинення атомових дослідів. Тому не передбачується повороту Діна до Женеви. Так само двотижневі розмови між дорадником Президента у справах роззброєння Джаном МекКлоєм і Валеріяном Зоріним задля приготування міжнародної конференції роззброєння, що повина би розпочатись в Женеві 31 липня ц.р., нема до цього часу ніякого поступу. Державний секретар Дін Раск заявив в телевізійному інтерв'ю безпосередньо перед засіданням Крайової Ради Безпеки в минулий четвер, що в обличчі совєтських погроз щодо Берліну Захід прийме низку конкретних заходів, які повинні переконати Хрущова, що Захід не заверне під погрозами своїх позицій в справі Німеччини й Берліну.

Де Ґоль закликає до єдности Заходу з уваги на погрози Хрущова

Париж. — Французький президент Шарль де Ґоль у промові в Вердені під час своєї теперішньої 5-денної подорожі по Франції, звернувся з закликом до французів, щоб вони виявили загальну єдність фронту з уваги на теперішню нову кризу довкола справи Берліну. „Живемо — в небезпечному часі — заявив він. Ми є вільні люди і такими хочемо залишитись. На Сході від нас постав бльок, щодо якого невідомо, чи він хоче миру чи війни. Від того, щоб ми залишились з'єдиненими, спершу між нами французами та потім також між усіми вільними народами, між нашими приятелями, нашими союзниками, залежить в першу чергу, щоб ми дістали шанс відвернути бурю. І навпаки, якщо будемо поділені, то ми стягнемо її на себе" — заявив він. Де Ґоль не сказав нічого особливо нового про внутрішні й закордонні справи Франції, але потвердив свої пляни однаково щодо деколонізації Альжиру, як переселення альжирських французів над беріг Середземного моря і переведення таким чином — хай і тимчасового — поділу Альжиру. Де Ґоль підкреслив, що він цього не хотів би і що це була б погана для добра Альжиру розв'язка, але заповів її у випадку, коли альжирські араби відкинуть порозуміння.

Совєти випродукували новий тип трансатлянтійського бомбовика

Москва. — 9 липня ц. р на летовищі Тушіно під Москвою і над тим летовищем відбудеться показ совєтського летунства. В минулу середу большевики перевели пробу того показу й запросили туди деяких закордонних журналістів. Водночас в совєтській пресі появились фотознімки деяких нових типів совєтських літаків. До найцікавіших належить новий суперсонічний бомбардувальник, здібний до трансокеанічних місій. Цей новий літак є удосконаленим типом совєтського літака „Бізон", важкого чотиромоторового джет - бомбардувальника, що його вперше показано на травневій параді в 1954 році. „Бізон" мав швидкість 560 миль на годину і засяг 7.100 миль. Новий суперсонічний бомбардувальник має надзвичайно широкі крила і чотири великі ракетні мотори. Американські фахівці здогадуються на основі совєтських світлин, що той новий совєтський бомбардувальник кращий за американський важкий бомбардувальник Б-52 і дещо подібний до американського B-58 „Гастлера". Тепер американці будують ще кращий трансокеанічний бомбардувальник Б-70. Поруч із цим новим бомбардувальником большевики мають показати вперше також новий тип морського літака з плавцями і великим човном, з метою переводити морсько-летунські висадні операції.

У СВІТІ

● **Бельгійська королева Фабіоля** сильно перестудилась. Бельгійці стривожились її недугою у зв'язку з плітками, що вона сподіється дитини. Появився офіційний комунікат, в якому заперечено ці плітки та ствердженo, що стан здоров'я королеви не викликує остраху.

● **Японська Соціялістична партія** рішила для цілей пропаґанди й позискання собі голосів жінок — заснувати фабрику косметиків і продавати такі „буржуазні вигадки", як пудри, креми, пахучі води, парфуми, кредки, помади і т. п. — по дешевих цінах. Інші косметичні фірми запротестували вже проти такої нечесної конкуренції.

● **В штабі Об'єднаних Націй** зайшла поважна зміна: дотеперішній головний прибічник генерального секретаря Даґа Гаммершилда, 60-річний американець французького роду Андрю Кордіє, який переводив різні важливі дипломатичні місії, переходить з кінцем цього року у стан спочинку і виконуватиме ще лише функції заступника Гаммершилда для справ найближчої Генеральної Асамблеї ОН. Становище Кордіє перейняв індієць Чакраварті Нарасімган. Гаммершилд пояснив, що в штабі ОН взагалі більшу кількість становищ мусять зайняти представники малих держав, які „балянсували б" значення великодержав, які грають у світі вирішну ролю, але в ОН становлять меншість.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City and Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65c.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Суперечні становища

Виголошені минулої середи у Вашингтоні й Москві промови американського Президента і большевицького диктатора виявили ще глибшу пропасть між ними, ще дальшу віддаль, як та фізична в кілька тисяч миль, що ділить ці дві столиці. Формально спір іде нібито за маленьку справу, особливо так, як її представляє Хрущов: нічого — каже він — не треба змінювати й нікому ніщо не загрожує; йде „тільки" про міжнародне залеґалізування наявного стану, себто про те, щоб західній світ, зокрема Західня Німеччина, підписали мировий договір з Східньою Німеччиною і „договорилися" з нею про дальшу вільну комунікацію із Західнім Берліном. Приймаючи, що до такого „договорення" прийде, Хрущов відразу запевняє, що не буде ніякої бльокади Західнього Берліну, а буде мир, що за ним так побиваються російські большевики.

Однак, президент Кеннеді, ще не знаючи навіть про ту промову Хрущова, а відповідаючи на його попередні тотожні заяви, ствердив, що большевикам залежить не на мирі та на розв'язанні проблем Німеччини й Берліну, а на поширенні своєї державної влади. При цьому він звернув увагу на те, що східньо - німецькі комуністи, діставши в свої руки „суверенну владу" над шляхами доступу до Західнього Берліну, новими презрізними заходами й шиканами обмежуватимуть волю 2-ох мільйонів берлінців аж до повного їх знищення. Президент підкреслив, що суть не у формальних домовах про Німеччину й Берлін, а в загрозі для цілого Заходу Европи, з яким безпосередньо зв'язана безпека З'єдинених Держав. Відкидаючи вимоги Хрущова, Кеннеді з свого боку пригадав давнє становище Заходу в справах Німеччини й Берліну, яке пропонує найпростіший шлях до конструктивної її розв'язки: визнати право самовизначення для німців і берлінців і на цьому праві провести об'єднання Німеччини. Тут Кеннеді додав до Німеччини ще й слово „Европа", домагаючись, щоб до Німеччини й Европи застосовано те саме право самовизначення, що його так крикливо домагаються комуністи для різних країн Азії й Африки.

Але ж саме цього найбільше бояться комуністи! Комуністична влада на Сході Европи, на землях колишньої царської імперії і в цілому ряді держав Середньої Европи була накинена саме із знехтуванням та знасилуванням волі даних народів. Іменем „громадянської війни" большевицькі історики й політики охрестили фактичну імперіялістично - агресивну війну проти вільних країн і народів, так само, як „визволенням" з німецького ярма названо запроторення під російсько - комуністичне ярмо всіх нинішніх так званих сателітних держав. За ціну тієї міжнародної леґалізації, за ціну затвердження всіх тих фактів, доконаних у Східній і Середній Европі підступом і насильством, обманом і збройною окупацією, Хрущов погоджується навіть на символічні західні залоги у Західньому Берліні та на вільні шляхи до Берліну.

Очевидно, добившись леґалізації територіяльних грабіжів в Европі, Москва цим не задоволиться. Така міжнародна леґалізація дала б Совєтам нову могутню моральну зброю для дальших завоювань. Питанням найкоротшого часу було б таке спутання свободи Західнього Берліну, внаслідок якого те двомільйонове міста впало б, як спілий овоч, в руки комуністам із Східньої Німеччини. Коли б той штучно створений Москвою сателіт дістав міжнародне визнання, як держава рівнорядна Західній Німеччині, то можна уявити, який політичний наступ повели б німецькі комуністи проти західньонімецької демократії і її союзу з Заходом. Міжнародна леґалізація „статусу кво" в Східній і Середній Европі була б рівнозначна з міжнародною згодою на дальший комуністичний наступ.

Очевидно, що такі два суперечні становища не можуть мати бази для сутніх переговорів. Погодившись на право самовизначення для Німеччини й Европи, совєтська імперія скорчилася б до границь Московського князівства. Погодившись на леґалізацію комуністичного „статус кво", Захід підписав би на себе засуд смерти. Нема тут місця на компроміс.

Робітництво проти большевизму

Рабовласницька комуністична система Совєтського Союзу залюбки утотожнює себе з „владою робітників і селян", хоч на ділі є вона найбільшим експлуататором і гнобителем трудящого народу. Єдине „право", що його мають робітники в Совєтському Союзі, це „ентузіястично" піддержувати кожний диктат панівної кліки, „найрівніших між рівними" диктаторів.

Проте, постійно і вперто повторювані брехні совєтської пропаґанди потрапили збаламутити робітничу верству не в одній країні, як це показав, наприклад, досвід з Кубою. Спекулюючи на невідрадних відносинах у тих країнах, комуністи знаходять там податливий ґрунт не для поліпшення долі працюючого народу, але для використання його в своїх імперіялістичних цілях. Тим то в програмі боротьби проти комунізму уряди вільних країн мають у першу чергу поліпшення соціяльних відносин.

Правильність такого поступування потверджує відношення зорганізованого американського робітництва до комунізму та Совєтського Союзу. Хоч совєтська пропаґанда продовжує свої нісенітниці про американських „капіталістів", що, мовляв, гноблять та експлуатують робітництво, це „експлуатоване" робітництво займає куди гостріше й радикальніше становище супроти комунізму, ніж деякі капіталісти.

Прикладом цього може послужити деклярація Виконавчої ради Американської Федерації Праці — Конґресу Індустріяльних Організацій, схвалена минулого вівторка, 27-го червня, в імені 12.500.000 робітників, що їх ці професійні спілки об'єднують. У згаданій деклярації рекомендується Конґресові З'єдинених Держав надати Президентові країни всі повновласті, що їх признається президентам на випадок національної загрози, і рівночасно закликається Президента використати ті повновласті для найрішучіших заходів проти комуно - московської загрози та імперіялізму. Робітництво вимагає продовжувати проби із атомовою зброєю, займає безкомпромісове становище в справі Берліну, виступає проти торговельних відносин із країнами за залізною заслоною, зокрема проти продажу їм машин та стратегічних матеріялів, і вповні піддержує президента Кеннеді у його збільшених оборонних заходах. Становище виразне, недвозначне і далеке від того, що його займають деякі з просякнених комуністичною інфільтрацією західньоевропейських професійних спілок.

Американське робітництво не вперше зайняло таке рішуче становище проти комунізму. Відомо, що Американська Федерація Праці належить до найбільш рішучих і безкомпромісових його ворогів не тільки на терені професійних робітничих організацій, але також на терені Об'єднаних Націй та в інших міжнародних установах.

Ясно, що таке становище зорганізованого американського робітництва найбільш болюче для большевиків, що, як згадано, в пропаґандивних цілях хочуть утотожнювати себе з робітництвом. Демонстративна акція зорганізованого американського світу праці проти приїзду Хрущова до Ню Йорку на сесію Об'єднаних Націй минулого року, відмова робітників притягнути до берега та вивантажити корабель „Балтик", що ним совєтські представники „робітників і селян" приїхали до Ню Йорку, були для московських диктаторів і совєтської системи куди дошкульніші, ніж виступи проти них в Об'єднаних Націях.

Мавши це на увазі, наш УККомітет повинен продовжувати вже давно заплановані і започатковані заходи щодо нав'язання ближчих контактів із зорганізованим американським робітництвом у своїй акції в користь визволення українського та інших поневолених Москвою народів.

ХРУЩОВСЬКІ ОПРІЧНИКИ

Зорганізовані з ініціятиви Хрущова „народні дружини" не новина в історії старої Росії. В періоди внутрішнього напруження і неспокою, в періоди „широких реформ", московська центральна влада завжди створювала парамілітарні організації, як інструмент, з поміччю якого запобігала народним заколотам і заворушенням, не вдаючися до збройної сили війська.

До такого роду організацій належала і знана в російській історії опричнина царя Івана Грізного. Опрічники — це були „особливі люди", які не підлягали загальним законам і на знак своєї відданости цареві носили при боці висушену собачу голову і мітлу, щоб „вимітати зраду".

На початку 20-го століття, в період наростання революційних настроїв, уряд Миколи II створив цілий ряд монархічних „громадських організацій", відомих під назвою „чорних сотень" — Союз Русского Народу, Союз Архангела Михаїла та ін. Їхнім завданням було паралізувати й здушувати революційні виступи гноблених народів, а також — імітуючи „вибухи народного гніву" — вчиняти жидівські погроми.

Писані й неписані програми всіх цих реакційно - погромницьких організацій на диво подібні до програми хрущовських „народних дружин", хібащо прибраної відповідною комуністичною фразеологією. Так само, як опрічники, мусять й дружинники викривати „зраду", тримати „лад і порядок", підпирати режим всюди там, де не сягають державна міліція і „внутрішні війська" МВД. Офіційно підлягають „народні дружини" місцевим виконавчим комітетам, але фактично їхніми штабами керують райпаркоми з партійними секретарями на чолі. Про чисельність „народних дружин" появляються інколи дані в совєтській пресі з того чи іншого міста, і з того виходить, що не тільки при кожній фабриці чи копальні, але буквально при кожній вулиці по містах України існують ці дружини. Отже, загальна кількість дружинників обчислюється на сотні тисяч.

У напівзаконспірованих організаціях „народних дружин", очевидно, вже від часу їх створення зродилися тенденції, до яких з неспокоєм придивляється тепер Москва. Ніким, крім партійних секретарів, не керовані, дружинники занадто широко використовують свою владу, знущаючись над рядовими громадянами, вчиняючи голосні бешкети, займаючись здирством та хабарництвом. Очевидно, в надрах тієї хрущовської опрічнини ці тенденції розрослися до таких розмірів, що в Москві вирішили — сталінським способом — декого ударити по голові, приборкати. За один з таких об'єктів вибрано недавно штаб „оперативної дружини" в Миколаєві над Богом — південно - українському індустріяльному місті з понад 200 тисяч населення.

З доручення ЦК КПСС першою заалярмувала на непорядки в тому місті московська „Комсомольская Правда". Цей алярм підхопили „Ізвєстія", орган Верховного Совєту СССР. І „миколаївський скандал" набув таким чином всесоюзного розголосу.

Цими днями в Миколаєві закінчився суд над начальником штабу „оперативної дружини" Мєдніком і його заступником Шапошніковим, які понад три роки глумилися із своєю бандою над нещасними мешканцями того великого міста.

Як виявилося на суді, дружинники Мєдніка схопили були „за порушення порядку при посадці в таксі" молодого інженера Дударя і позвірячому побили його в приміщенні штабу. У висліді тієї розправи Дудар помер. Щоб замести сліди, злочинці з партійними білетами знищили протокол про затримання Дударя, спалили його пашпорт і опісля присягалися на суді, що ніколи тієї людини не бачили.

Хрущовські опрічники, якими керував Шапошніков, покалічили механіка Магарова, жорстоко побили в своєму штабі матроса Меца, грубника Гриба, слюсаря Маранюка, інженера Крилова та ін. Вони били, катували й ображали людей в своєму злочинному кублі, а потім вимагали від них письмової заяви: „Дано це в тому, що слова не скажу, де я був".

Як стверджено на суді, наділений широкими повновластями начальник штабу Мєднік знущався над честю миколаївських дівчат. Він насилував їх, а опісля шантажував, тероризував і цькував. З провокаційною ціллю укладалося в штабі оперативної дружини альбоми „жінок легкої поведінки", до яких дружинники вміщали фотографії скромних, порядних жінок і дівчат.

А що найважливіше — свідки на тому судовому процесі раз-у-раз згадували прізвища голови міської ради Каранди і начальника загальноміського штабу народних дружин — секретаря міського комітету партії Ященка. Вони знали докладно про всі злочини Мєдніка та його посіпак, але ігнорували справедливі скарги рядових громадян. Навіть, коли пригноблені горем мати і дружина Дударя після похорону приходили до Ященка, щоб „відкрити йому очі на страшну правду", — він не схотів їх вислухати.

Мєдніка названо на суді „професійним охоронцем порядку" і „ультрадетективом", який мав право карати винного й невинного. Платню, під різними покришками, діставав він відразу з трьох установ, а крім того виплачувано йому нагороди за „особливі заслуги".

Миколаївські комуністичні головачі — читаємо в „Комсомольській Правді" — щоб заглушити „сиґнали" цієї газети, розіслали були до різних високих установ фальшиві матеріяли. Вони всяким способом намагалися затушкувати ту „скандальну історію", захистити мерзотників, врятувати їх від суду. Арештувати начальника штабу Мєдніка було справою надзвичайно тяжкою: цьому спротивилися всі партійні керівники міста, і лише завдяки тому Мєднік мав змогу заздалегідь понищити компромітуючі його документи і проінструктувати своїх бандитів, як і що казати їм на суді.

Кореспондент „Ізвєстій" пише: „Не зважаючи на велике громадське значення судового процесу і величезний інтерес до нього збоку трудящих Миколаєва, для судових засідань призначене було приміщення, в якому могло вміститься лише 50 осіб. Ніхто з керівників міських організацій не вважав за потрібне бути присутнім на цьому безпрецедентному процесі. А місцеві газети навіть не повідомили, що злочинців віддано, нарешті, до суду . . ."

„Величезний інтерес трудящих" до того суду — річ зрозуміла. Це ж бо судили за „надмірну активність" отих держиморд — комсомольських активістів, отих режимних ярчуків, що так живо пригадують берїівських молодчиків у сірих гумових плащах із сталінських часів.

„Миколаївський скандал" — це лише маленьке віконце, що відкривається в царство темряви і свавілля комуністичної оліґархії. Це — лише вузенька щілинка в густій чорній заслоні, за якою розпаношуються охоронці совєтського режиму, сучасні опрічники, протеґовані комуністичним начальством на чолі з головним шефом „народних дружин" — Нікітою Хрущовим.

В. С-ко

ДЕПАРТАМЕНТ ЗДОРОВ'Я, ОСВІТИ ТА ДОБРОДІЙНОСТИ

Першим, кого призначив президент Кеннеді до свого уряду, був адвокат Абрам Рибікофф, губернатор стейту Конектикат і колишній конґресмен. Губернаторові Рибікоффу, одному з найактивніших прибічників Кеннеді, запропоновано посаду генерального прокурора і начальника департаменту юстиції, але, на велике здивування всіх, він відмовився від цього призначення і попросив дати йому пост секретаря здоров'я, освіти та добродійности.

Цікаво, що Рибікофф, ще бувши в Конґресі, голосував проти створення департаменту, який він тепер очолив. Це було в 1950-му році. Коли його недавно запитали, чому він був проти такого департаменту, він казав: „Бо я взагалі проти великого уряду і великого числа департаментів, і я тоді вважав, що ми можемо обійтись без цього нового".

Інші члени Конґресу тоді погодилися із думкою Рибікоффа, і пропозицію тодішнього президента Трумана відхилено. Проте, три роки згодом, за Айзенгавера, такий департамент все ж таки створено.

Коли Рибікофф погодився очолити департамент, він сказав, що вважає цей пост за найважчий й найвідповідальніший у цілому уряді. Що ж примусило його змінити свою думку?

„Цей департамент, — сказав він, — провів дуже важливу роботу в галузі охорони здоров'я, освіти та добродійности. Він так глибоко займається цими проблемами, що я зрозумів його важливість: я також визнаю, що його діяльність охоплює життя кожного чоловіка, кожної жінки і кожної дитини в нашій країні".

При цьому департаменті є, наприклад, відділ, що відає питанням контролі ліків і харчових продуктів. Ось уже протягом 55 років цей відділ слідкує за чистотою, безпекою та якістю всіх продуктів харчування, ліків і косметики. Він також пильнує, щоб на всіх продуктах були правдиві наліпки, які відповідали б їх змістові та якості. Отже, коли молочний продукт з Віскансіну продають у Ню Йорку, як найвищого ґатунку масло, господиня знає, що це справді так. І коли фармацевтична промисловість випускає нові ліки, лікар, що радить хворому ці ліки, і сам хворий знають, що були вони перевірені перед тим, як пустили їх на ринок.

Службу охорони здоров'я створено в цьому департаменті скоро після народження З'єдинених Держав. Ця служба працює над проблемами пошестей та їх контролею, питанням санітарних умов населення, занечищення води та повітря. Через всеамериканські установи вона досліджує різні поширені хвороби, приділяючи університетам та ляболаторіям великі суми для науково - дослідної праці.

Служба добродійности в цьому департаменті переводить у життя закони про основне фінансове забезпечення робітників після їх виходу на пенсію, і так само різних груп населення, як ось сліпих та інвалідів. Є тут також дитячий відділ, що дбає про добробут та здоров'я дітей. Завдяки пожертвам цей відділ допомагає в організації допомоги дітям та їх матерям.

Важливою частиною цього департаменту є відділ освіти. Спочатку він був створений як організація для збирання статистичних і інших даних про становище освіти в країні, але з часом дуже поширився, як і інші відділи; він може поширитись ще більше, якщо Конґрес прийме пропозицію уряду про федеральну допомогу в галузі освіти.

Департамент, що його очолює колишній губернатор Рибікофф, ретельно вивчає програму запропоновану Конґресові Президентом. Через місяць після того, як Кеннеді обійняв пост Президента, він сказав лідерам Конґресу, що має на меті перевести 16 важливих заходів. Сім із цих запроектованих заходів запропонував йому департамент здоров'я, освіти та добродійности.

Американська Рада

ВІЩУВАННЯ

Хоч вилетиш у всесвіт
у бальоні,
збудованому власними
руками,
то це не значить,
що здобув ти простір:
бо ти лиш кукла
в шкаралупці ляку.

Хоч відірвешся
від землі орбіти
й зависнеш у просторів
порожнечі,
то лишишся лиш в'язнем
у кабіні,
що — рукотворний круг
фантасмагорій.

Тобі не йти у всесвіт
переможцем,
бундючний розуме
в кватирці мозку . . .
Мов атом, стлієш, зв'янеш,
наче квітка,
відірвана від соків
чорнозему.

Пристань і відхили вікна
квадратик
туди, де станули
тисячоліття . . .
— Лиш доторк босих стіп
на голу землю
відчути дасть красу
майбутніх весен.

ОСТАП ТАРНАВСЬКИЙ
(Із збірки „Самотнє дерево").

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЗВІДКИ ПОХОДИТЬ ПЕТРИЧЕНКО

Недавно у „Свободі" була вміщена цікава стаття п. з. „Повстання в Кронштадті", автором якої є А. Заплітний. Присвячуючи цю статтю 40-річчю здушення цього повстання, автор зазначив, що Тимчасовий Революційний Комітет у Кронштадті складався з 14 осіб і найбільш діяльним в ньому був українець Петриченко.

Одначе, автор у своїй статті не подав, звідки походить Петриченко, а це має значення для нашої історії.

Думаю, що вже тепер можна подати деякі відомості про родину Петриченка, бо, очевидно, всю його родину комуністи знищили.

У 1925-му році, коли мені було 16 років, я з Полтавщини поїхав на Дніпропетровщину шукати праці. У вересні місяці я прибув до Кам'янського (тепер Дніпродзержинськ) і влаштувався учитись в фабрично-заводській школі (ФЗУ) при ДДЗ (Дніпровський Державний Завод) ім. Ф. Дзержинського. До обіду я слухав лекції, а по обіді працював у майстерні. Ось там і зустрів я учня Петриченка. Ім'я його забув. Разом з ним ми сиділи деякий час за однією шкільною партою і були разом в одній бриґаді для монтажу машин і станків.

Одного разу в січні 1926-го року під час перерви учень Петриченко раптом вийняв з кишені світлину і показав мені. При цьому він пояснив, що ця світлина походить з Фінляндії, а на ній представлені його старший брат з жінкою і дворічним сином. Далі він поінформував, що цей його рідний брат керував повстанням у Кронштадті весною 1921-го року. Коли комуністи повстання здушили, то його брат в числі інших повстанців пробрався до Фінляндії. Він там оженився з якоюсь фінкою і оце прислав своїм рідним світлину.

Пізніше я бачив, як цей хлопець показував у школі ту світлину іншим своїм друзям. Я йому сказав, щоб він цього ніколи не робив, бо може бути дуже погано для цілої його родини. Від 1930 року я вже його не зустрічав і не знаю, де він подівся.

Ще пригадую, що казав він мені не раз, що батьки його — козацького роду. Отже Петриченко, який керував повстанням у Кронштадті, був українцем і походив з Кам'янського на Дніпропетровщині.

О. Самко

Бруклин, Н. Й. 1961.

ПРОТЕСТ — ПРОТИ ПРОТЕСТУ

У „Свободі" з 15-го ц. м. прочитав я статтю про скаргу, що її російська еміґрація внесла до ОН проти американського уряду за проголошення Тижня Поневолених Націй.

Уважаю, що нашим обов'язком не тільки як американських громадян, але в першу чергу як українців, життьові інтереси яких тут нарушені, — стати в обороні американського уряду.

Пропоную перевести акцію висилання від наших громадян і установ листів до згаданої комісії ОН з удокументованими фактами поневолення Москвою тих народів, про які згадано в тексті закону про Тиждень Поневолених Націй.

Я особисто вже приготовляю відповідний лист, який ми вишлемо від нашої тутешньої групи. У зв'язку з цим прошу подати мені ласкаво в найближчому часі адресу та прізвище голови тої комісії ОН. Для Вашої інформації перешлю Вам копію того листа. При висилці листів до згаданої комісії треба рівночасно пересилати їх копії до Державного Департаменту, Президента, а також на руки амбасадора ЗДА до ОН. Освідомляючи уряд ЗДА, ми боронимо тим самим його позиції в нашій обороні.

Можна б розіслати теж витяг з моєї дисертації, яка розкриває числами колосальний колоніяльний визиск України під час першої п'ятирічки. Я радо подав би Вам ширші дані для використання в нашій боротьбі проти Москви.

Зіновій Лев Мельник

Мішіґен Стейт університет, Іст Ленсінґ, Міш.

Леся Храплива

ПИТАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ

(3)

Та школа — ще не все. Вона дасть дитині підставовий запас знання і впоїть належну пошану до національних святощів. Але ж дитині необхідно злитися і чуттєво з усім тим, що сприйняла вона умом. І що старша вона, тим необхідніше це. Їй треба заплести власні переживання у події минулого. Їй треба знайти вже зараз дійсне застосування для набутого знання, знайти признання за ці свої осяги.

Це все може дати дитині тільки українська молодеча організація. Котра саме — це вже справа уподобання батьків. Але дитина не піде ні до одної з них, якщо батьки її туди не запровадять. І не залишиться там на довше, якщо батьки, не лиш словами, але й ділами, не докажуть, що там саме її місце, що самі вони цю організацію шанують; що вважають всі обов'язки, які випливають із членства дитини в ній, важними й поважними.

Такої самої постави, навіть ще більш підкреслено прихильної, вимагає від батьків і українська школа. Навіть ще більше тому, що дитина сама скоро розсмакує її у співжитті з ровесниками, в веселому молодому ґурті. Зате школа ставить їй куди важчі вимоги, а дає відносно менше приємностей.

В чужій школі дитина мусить вчитися, щоб вийти в люди. Це вона знає і вчиться, хоче чи ні. А в школі українознавства батьки своєю поставою мусять виплекати в дитини переконання, що саме вийти в люди вона, українська дитина, може тільки при допомозі цієї школи. І що школа українознавства ставить її якраз понад рівень іншонаціональних дітей, які туди не ходять.

Та самого лише створення належного авторитету для українських установ у дитини — не вистачить. Батьки повинні брати участь у всьому, що робить і думає, чим цікавиться їхня дитина. Повинні знайти час і терпеливість, щоб про це все розвідати та розпитати. Щоб дати належну розв'язку питанням, які непокоять дитину, розвіяти її сумніви, пояснити з нашої точки погляду все, що дитина зустріне поза домом, і спрямувати її зацікавлення на добрі шляхи.

Все це вимагає від батьків не тільки належної уваги для дитини та зрозуміння її життя, не тільки дорогого і завжди закороткого часу дозвілля. Вимагає і постійної праці над собою, читання та продумування, щоб у батьках дитина знаходила певну опору в своїх шуканнях правди, тієї правди, якої їй додержуватися ціле життя.

А для осягнення цієї мети ніяка ціна не занисока.

Та ми вже згадували, що виховує не лише батьківський дім. Він дає підставу і мусить її дати. На чим вищому культурному рівні він стоїть, тим на довше залишиться незрушимою точкою опору серед життьових бур. Але виховує і мусить виховувати також і спільнота. У школі, в молодечих організаціях, не лише батьки своїх дітей, але й зрілі громадяни, що дають цим установам провід і напрям.

Жива діяльність у батьківських гуртках при школах і молодечих організаціях — це самозрозумілий обов'язок батьків. Вони ж вимагають від цих організацій опіки над своїми дітьми. Такі гуртки існують і творять дуже багато добра. Але ворушаться вони переважно зусиллями одиниць, тоді як з їх праці користають діти всіх батьків. І всі батьки вважають самозрозумілим, що вчителі та виховники повинні посвячувати їхнім дітям свої сили і час.

Якщо батьки - громадяни хочуть справді виконати все, що потрібне для національного виховання їх дітей, вони не повинні забувати й про українські книжки. Не лише про те, щоб купити книжку та підійти з нею до своєї дитини. Поки дійде до цього, хтось за якісь гроші мусить цю книжку видати. Чуємо нарікання, що нема добрих книжок для дітей і молоді. Нарікання ці часто звертаються в сторону авторів та ілюстраторів. Та яка ж користь дитині з найкращої навіть книжки, яка лежить невидана у шухляді в автора? Тільки ж котрі батьки подумають про те, щоб, замість купувати ще одно авто — уфундувати видання дитячої книжечки? Тоді, зготовивши радість власній дитині, допомогли б рівночасно тисячам інших!

А котрі батьки, що займають чільні становища в наших громадських установах, постаралися про те, щоб ці установи фінансували дитячі видання, замість витрачувати гроші на бенкети в найдорожчих готелях?

Ці завдання батьків хіба ж кожному зрозумілі, а проте, коли говорити про них на тлі наших умовин — воно звучить так незвично . . .

Або чи ж це діло, як не батьків, добиватися на кожному кроці, щоб рівень наших імпрез був такий, щоб поняття свого в дитини пов'язувалося само собою із гарним, естетичним, гармонійним. Щоб усе, що своє, викликало повагу, а не давало матеріял для насмішок чи вибачливости „бо воно своє".

Або чи не батькам подбати, врешті, про заснування сталих дитячих театрів, щоб за розвагою, яка дітям і молоді необхідна, не треба було йти до чужих; щоб найкраще, найвеселіше і таки найкультурніше можна було розважитися в своєму середовищі.

Та годі й перечислити, скільки добра могли б зробити батьки, якби усвідомили собі, що тільки спільними силами, тільки дбаючи про національне виховання всіх дітей зможуть найкраще виховати своїх!

Картинна ґалерія „Ми і світ" здобуває позицію в мистецькому англомовному світі

Відомий український місячний магазин „Ми і Світ" за весь час свого 12-річного існування багато місця на своїх сторінках присвячував проблемам мистецтва, та зокрема пропаґанді творчости українських мистців. Одночасно видавець журналу, ред. Микола Колянківський та його дружина, систематично нав'язували зв'язки з українськими малярами, скуповуючи та колекціонуючи їх картини.

Незабаром ця приватна збірка була вже настільки поважною, що стали заходити її оглядати свої і чужі. З цього й народилася ідея відкрити першу українську картинну ґалерію на еміґрації при одній з найрухливіших вулиць міста Торонта (1071 Бетирст стр.).

Вже в перших двох роках існування ґалерія виявилась корисною інституцією і справжнім українським центром, де чимало народженої на еміґрації молоді вперше мало змогу познайомитися ширше з творчістю українських майстрів. Постепенно росло також заінтересування старшого громадянства з Канади й ЗДА, яке приходило не тільки оглядати, але й купувати картини. Незабаром чимало українських мистців мали із ґалерії постійні прибутки, а дехто й знайшов основні засоби для свого життя і творчости.

Все таки, в цій першій стадії існування, ґалерія була інституцією чисто внутрішньо українського характеру і її клієнтами-покупцями були в 95 % самі тільки українці. Щоб вийти на ширший канадійсько-американський ринок, для цього треба було здобути визнання англомовного світу і англійської преси.

З початком цього року, п. Колянківські вирішили вкладом більшої суми гроша перебудувати свій дім і віддати під ґалерію справді наймодерніше приміщення. По закінченні перебудови, почалось нормальне життя ґалерії з постійними виставками поодиноких малярів. Врешті пощастило добитись того, що кожна виставка є нотована в календарі мистецьких імпрез міста, який оголошується в англійській пресі. Так то українська ґалерія стала в одному ряді з нотованими досі 8-ома ґалеріями Торонта, які мають за собою довгі роки існування. Цим ґалерія дістала змогу впроваджувати на міжнародний ринок мистців і виробляти їм ім'я.

Підкреслюючи свій ширший, інтернаціональний характер, ґалерія почала виставкою талановитого мадярського маляра Юлія Вереша.

Пізніше почалася виставка акварель Миколи Кричевського. Вже тепер ґалерія має низку зголошених мистецьких виставок на осінні місяці — від українських і неукраїнських мистців. Офіційно ґалерія зареєстрована під назвою „В енд В Арт Ґаллері" — це скорочена назва „Ми і Світ" англійською мовою.

Звичайно, що наша ґалерія розраховує, як і досі, на підтримку в першій мірі українського громадянства. Вона пропаґуватиме творчість молодих українських мистецьких сил, але просить у першій мірі про дружню співпрацю українських досвідчених майстрів „з іменем". Бо відомо, що марка ґалерії залежить в першій мірі від якости виставлених у ній мистецьких праць. Вже нині ґалерея співпрацює з десятками українських малярів, але деяких відомих імен все ще немає на її стінах. Це втрата для ґалереї, але й втрата також для даних мистців, бо кожна виставка в ґалереї — це новий щабель росту мистця.

Ґалерея апелює до всіх українських професійних малярів і скульпторів увійти з нею в контакт, дати в продаж свої кращі твори та договоритися в справі виставок. Просить також усіх українців при нагоді побуту в Торонті, відвідати ґалерею й оглянути скарби нашого образотворчого мистецтва.

Н. В

Успіхи нашої студентської молоді

Уляна Кебало, дочка д-ра Константина і Мирослави, покінчила в цьому році студії мовознавства у Ситі Коледжі в Ню Йорку з дипломом „магна кум лявде". На початку своїх студій Уляна була поміщена на листі визначних студентів (Дінс ліст). Це дозволило їй самостійно опрацювати певну наукову ділянку, та брати участь у гоноровій програмі студій, в її випадку в німецькій драмі 18 століття.

Уляна Кебало

За цю працю вона одержала золоту медалю. За свої успіхи в науці, та за примірну студентку, була відзначена і прийнята до Фі Бета Каппа, до якої вибирають тільки обмежене число студентів з усіх коледжів Америки.

Крім своїх щоденних студентських обов'язків, Уляна брала участь у всіх молодечих організаціях. Вона покінчила Курси Українознавства матурою з відзначенням, належить до Української Студентської Громади в Ню Йорку, є пластункою від дитячих літ і належить до хору „Думка" в Ню Йорку.

В. Н.

ЮРІЙ ГРИГОРІЙ ГРАБОВИЧ ЗДОБУВ ВІДЗНАЧЕННЯ І СТИПЕНДІЮ

Святковий вечір для своїх цьогорічних абітурієнтів уладила в Ню Гейвені 12 червня середня школа „Нотр Дам". Для нашої української спільноти присмно буде довідатись про Григорія Грабовича, талановитого абітурієнта тої школи, відзначеного Гарвардським університетом за високі осяги знання нагородою „Гарвард Бук Прайз" і признанням від організації „Меріт Сколаршіп".

Григорій Грабович

В школі Григорій Грабович проявив активність поза стисло науковою працею, як редактор шкільної газети, редактор книжки абітурієнтів і член шкільного Фізичного Клюбу. Останні два роки був членом „Нешенел Гонор Сосаєті".

Університет Єйл, беручи під увагу відзначення і високі оцінки в науці Григорія Грабовича, прийняв його на дальші студії і уділив повну стипендію.

Григорій Грабович є сином відомого громадянина сл. п. д-ра Юлія Грабовича і Зиновії.

В 1952 р. прибув разом з родиною до ЗДА.

Молодий тоді Григорій включився в українське життя і став активним членом українського Пласту, в якому тепер має ступінь Пластуна Скоба.

Науку українознавства закінчив Григорій два роки тому в Рідній Школі ім. Митрополита Шептицького, іспитом зрілости з відзначенням.

18 червня англомовний щоденник „Ню Гейвен Реджістер" помістив довшу статтю, в якій повідомив про малу скількість студентів з Ню Гейвену і околиці, які одержали стипендії до університету Єйл, між якими був поміщений наш мзногонадійний абітурієнт, як одинокий зі своєї школи, який здобув цей успіх.

В.

ХРИСТИНА ШИЛО ДІСТАЛА СТИПЕНДІЮ

Христина Шило, членкиця 68 Відділу УНСоюзу прийнята на студії до Вестфілд Тічерс Коледж у Вестфілді, Массачусетс.

Христина Шило

Христина Шило є донькою Івана та Катерини Шило. Закінчила з добрим успіхом Технічний гайскул у Спрінґфілді, Масс. В школі брала активну участь в різних шкільних організаціях. Дістала стипендію від Спрінґфілд П. Т. А. — $250 і стипендії від Ліґи Жидівських Жінок $100.

Н. Н.

УСПІХ МОЛОДОГО УКРАЇНСЬКОГО АРХІТЕКТА

(Іван Шмериковський здобув першу нагороду)

Флоридська преса принесла недавно вістку про визначний успіх абсольвента університету в Маямі, відділ архітектури, Івана Шмериковського, сина Адама і Софії з Миговичів.

Іван Шмериковський закінчив згаданий університет у цьому шкільному році, одержавши диплом інженера-архітекта. Перед кінцем шкільного року він взяв участь у конкурсі на проєкт дому, влаштованому великою будівельною фірмою Герберта Гефтлера і з-поміж багатьох учасників здобув своїм проєктом перше місце та грошову нагороду $1,000. В умовах згаданого конкурсу було м. і., подане, що переможець може використати нагороду на покриття коштів архітектурних студій під час літніх курсів у відомій школі, де викладають славні архітекти в світі у Фонтенеблью у Франції. Нагороджений вибрав виїзд на поглиблення свого знання. Про це досягнення молодого архітекта принесли як згадано вичерпні звідомлення флоридські часописи, а зокрема „Маямі Гералд" з 21 травня, „Маямі Гаррікейн" з 19 травня і журнал „Флоріда Аркітект" з червня.

Іван Шмериковський

У цих звідомленнях згадано українське походження нашого молодого архітекта. „Маямі Гаррікен" навіть у титулі подав: „Українець виграв $ 1.000".

Гратулюємо молодому інженерові за його дотеперішні осягнення і бажаємо дальших успіхів.

І. П.

З НАШИХ БУДНІВ

ЛЕКЦІЯ МОВОЗНАВСТВА

Ми сиділи у вітальні і розважались культурною розмовою, як звик казати друг Микола Понеділок. А щоб цій культурній розвазі нікого не перешкоджало — господарі вилучили телевізор.

Раптом у сусідній кімнаті задеренчав телефон. Панна Леся спурхнула метеликом з крісла і вибігла, майнувши у повітрі „кінським хвостиком".

— Ма! Це до тебе. З фабрики, — сповістила трішки розчарованим голосом.

Пані господиня встала, сказала: „Перепрошую, я на хвильку", і вийшла, примкнувши за собою двері . . .

— Мама має свої секрети, — легко посміхнувся тато.

— Які там секрети! — перебила доня. — Мама просто погано по-англійськи говорить та й соромиться, не хоче, щоб ми її чули.

— Я ж кажу: мама має свій секрет, а ти її всипала.

— Чому тато каже „всипала?" — спитав 12-літній, може, синок. — Вона ж мами не „всипала", ані не „висипала". Що це означає?

Господар глянув на мене багатомовно, якби просив вибачення і шукав співчуття.

— Бачиш, сину, — сказав, — це таке собі слівце з крайового, кримінального словника, ще з тих давніх часів, коли твій тато був революціонером і страждав за Україну. Коли, скажім, у тюрмі хтось когось зрадив чи розкрив перед поліцією, тоді казали, що він його „всипав".

— Так і кажи: це був просто „стул піджен!" — доміркувався кмітливий синок. Тим часом вернулася мама, скінчивши розмову, вся в огнях і рум'янцях . . .

— Так тебе змучила ця англійщина? — спитав тато.

— А щоб ти знав! — зітхнула мама. — П'ять хвилин розмови по-англійськи коштує мені півроку життя.

— Своїм порядком, що за дванадцять років перебування в Америці ти, мамо, вже повинна краще говорити, а не стогнати коло телефону, як на муках! — докоряла доня.

Може були б ми щось більше почули на цю тему, та в тій хвилині вдруге задзвонив телефон, і наша панна Леся кинулась до апарату, замкнувши за собою двері.

— О! Тепер Леська має свій сікрет! — крикнув браток .

— А шкода, що замкнулася. — всміхнувся меланхолійно батько. — Тепер ми почули б лекцію справді перфектної англійської мови. „Кінґс інґлиш!" За те вона дістала в клясі першу нагороду . . .

— По-українськи вона теж добре говорить, — вмішалася мати. — Звичайно так буває: як телефонує до хлопця, то говорить „ґефнапів": одне слово по-українськи, друге по-англійськи. Це в них така мода. З товаришкою починає говорити по-українськи, та лише зійде мова за хлопців — зараз чешуть по-англійськи! Як згадають щось про Пласт чи студентські справи, перескакують на українську мову. А лише спімнуть якогось фільмового артиста — переходять на англійське. І так, як у каруселі.

— Тату! — схопився синок, — я вже мушу йти на сакер - ґейм! Прошу кводра на автобус.

— А може ти сказав би по-українськи — йду на футбол?

— Ой, тату! Скільки разів я тобі говорив, що в Америці „футбол" що інше, а „сакер" що інше! Чи ти колись навчишся відрізняти ці дві гри?

— Може, сину, може, — зідхнув батько, витягаючи кводра.

Ікер

З НАУКОВИХ КОНФЕРЕНЦІЙ УВАН У ЗДА

Доповідь п. В. Одарченка „Володимир Винниченко і українська студентська молодь 20-ох років"

15 квітня 1961 року відбулось засідання Комісії для охорони спадщини Володимира Винниченка при УВАН у ЗДА. На засіданні головував голова Комісії, Г. О. Костюк.

П. В. Одарченко, на підставі власних споминів і спостережень, розповів про ставлення української молоді 20-років до Винниченка, як політичного діяча, письменника та публіциста.

Студенти тих часів шанували Володимира Винниченка, як колишнього першого прем'єр-міністра Української Народньої Республіки. Про суперечки між Винниченком та іншими видатними політичними діячами України студенти майже нічого не знали. Винниченко письменник був дуже популярний серед тодішньої студентської молоді. Твори Винниченка захоплювали читачів яскравими образами, широким розмахом, сюжетністю, цікавою проблематикою та динамізмом. Деякі драматичні твори Винниченка, як „Базар" та інші, ставилися на сцені місцевими студентськими драматичними гуртками. Студенти також цікавились критичними статтями про Винниченка. Одна з них — стаття Івана Франка, опублікована в „Літературно-Науковому Вістнику" 1907 року, була широко відома студентам. Особливо популярна була одна фраза з цієї статті, де Франко виділяв Винниченка з-поміж інших письменників, відзначаючи його темпераментність і силу його таланту. Найбільшим успіхом серед студентів користувався роман „Соняшна машина", розкритикований офіційною критикою. Великий вплив на молодь мали дві статті Винниченка, опубліковані в Парижі: „Лист дрібного буржуя" (гостре спростування офіційної совєтської критики на „Соняшну машину") та „Відкритий лист до М. Горького", в якому Винниченко гостро засудив великодержавний московський шовінізм Горького, що виявився в його забороні видати в українському перекладі його твори.

Н. Н.

НОВІ МЕЦЕНАТИ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА

Панство Михайло і Сабіна Турянські зложили тисячу долярів на Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку і були врочисто записані Управою НТШ в золоту книгу Меценатів Української Вільної Науки.

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка зложила їм сердечну подяку за це зрозуміння потреб української вільної науки в Америці.

Княжий дар панства Турянських уможливив Управі НТШ сплатити довги у зв'язку із влаштуванням Першої Сесії Світового Конгресу Української Вільної Науки в Ню Йорку.

Фундація для дослідів життя і діяльности полк. Є. Коновальця

12-го травня відбулися в приміщеннях ЦПУЕН в Мюнхені Основоположні Збори „Фундації для дослідів життя і діяльности полк. Евгена Коновальця". Збори відкрив заступник голови Підготовчої Комісії п. Ярослав Бенцаль, вітаючи приявних членів і делеґатів, зокрема п. полк. Андрія Мельника. Після цього вибрано Президію Зборів у такому складі: почесний голова — полк. Андрій Мельник, діловий голова — Ярослав Бенцаль і член — Яків Маковецький. Президія покликала на секретарів Зборів пп. д-ра. Миколу Філя і Володимира Дідовича.

Одностайно прийнято такий порядок денний Основоположних Зборів: вибір Мандатної Комісії і перевірка мандатів; звіт Підготовчої Комісії; дискусія над звітом; схвалення статуту; вибір керівних і контрольних органів; різне.

По цьому перевіренню умандатування всіх приявних на зборах членів і делеґатів, виявлено, що в члени Фундації зголосилися 33 правні і фізичні особи. Приявні або заступлені своїми делеґатами були 32 особи.

Фінансовий звіт Підготовчої Комісії виявив, що Фундація розпоряджає сумою кругло 5,500 нм.

По довшій дискусії ухвалено Статут Фундації. Збори передали обраній управі компетенції вирішити, чи Фундація має бути зареєстрованою в німецькому реєстраційному суді.

Керівні органи Фундації вибрано в такому складі: Управа: голова — проф. д-р Юрій Бойко, заступник — мґр. Ярослав Бенцаль, секретар — д-р Олекса Вінтоняк, члени: д-р Григорій Васькович, Євген Маціях, Роман Дебрицький, Яків Маковецький. — Контрольна Комісія: голова — полк. Андрій Мельник, члени: проф. Степан Ленкавський, д-р Богдан Кордюк; заступники: д-р Мирон Коновалець, проф. д-р Василь Орелецький.

В кінцевому слові полк. Андрій Мельник подякував Підготовчій Комісії за переведену працю й побажав обраній Управі Фундації якнайкращих успіхів у її праці для звеличання пам'яті та сповнення довгу супроти Євгена Коновальця. — Проф. д-р Юрій Бойко дякував приявним в імені новообраних керівних органів за виявлення довір'я і приобіцяв доложити всіх зусиль для сповнення накладених громадою обов'язків.

Управа Фундації

● Арабська Ліга рішила загострити торговельний бойкот ізраїльських товарів і засобів транспорту, щоб витиснути ізраїльські продукти з азійського й африканського ринків збуту. Зате не вдалося створити спільного фронту в справі арабських втікачів з Палестини з рр. 1948/49, бо Йорданія, яка має на своїй території найбільше втікачів, боїться встрявання в її внутрішні справи збоку арабських сусідів.

Вступайте в члени УНСоюзу

о. Маріян Роман Цурковський

ПОМОЖІМ У ВАЖКОМУ ДІЛІ, АЛЕ — ВСІ

Два роки тому засновано в Торонті товариство „Українське Товариство для будови шпиталю ім. св. Андрея в Торонті". Товариство це поставило собі за ціль здійснити мрію, яка вже давно була в Торонті актуальна: довести всіми силами до того, щоб в Торонті був наш український шпиталь. Мають вже тут свій власний шпиталь жиди. Чому не можуть його мати і українці, тим більше, що наш чисельний стан є такий, що ми такий шпиталь можемо мати, і повинні мати.

Щоб ми мали в Торонті свій власний шпиталь, вимагає від нас того наш національний престиж. Але це для нас, для нашої української спільноти й корисне. Цілком бо інакше почувається хворий, коли на час своєї недуги опиниться в своєму власному шпиталі. Має тоді й свойого лікаря. І свою обслугу. Й може тоді розмовитися своєю рідною мовою. Не згадую вже про те, скільки наших людей могли б в своєму шпиталі дістати працю!

Видавалося б, що всі члени української спільноти повинні справу цю розуміти. І справу нашого українського шпиталю в Торонто підтримувати. Але в дійсності справа представляється інакше. В нашому громадянстві слідна в цій справі байдужність. Мається враження, що деякі в нашій українській спільноті держаться засади: „Моя хата з краю!"

Вище згадане товариство бореться з фінансовими труднощами. І мається враження, що деякі в нашому громадянстві забувають правдивість цієї глибокої правди, що, коли „брат братові помагає, вони обидва тоді як гора Сіон тверді й сильні!" Це стара правда. Вона є правдива і тут в Торонті.

Товариство українського шпиталю купило в Торонті дім, давній положничий шпиталь в цій думці, щоб його поширити й розбудувати. Дехто каже, що краще було б зачинати будувати новий шпиталь. Це суті речі не міняє, нам конечно є потрібний шпиталь. Свій власний український шпиталь. В остаточному разі старий куплений будинок можна продати, і гроші, які вложено, повернуться.

Поможім у цьому ділі, щоб в Торонті був свій власний український шпиталь. Можемо це легко зробити. Тільки робім усі разом! Усі члени української спільноти. Вжиймо способу, якого вживали в нас дома, на рідних землях, в Україні. Взаїмно себе заохочуймо до складання жертв на наш шпиталь, закликаймо себе взаїмно. Такий спосіб виявився в нас на рідних землях успішним. Приносив він нашим товариствам чималі фонди. Чому не спробувати б цього і в нас?

Щоб започаткувати акцію придбання фондів на наш український шпиталь, складаю суму $10. І рівночасно висилаю їх на адресу товариства. Й прошу зложити цю саму жертву (або й більше) такі особи: о. Павло Джулинський — 2077 Пайн Ст., Бурлінґтон, Онт. Канада; д-р Микола Мостович, проф. унів. — 5700 Моррісон Ев., Луїсвіл, Ки., ЗДА; о. Микола Дереш, укр.-кат. парох, 33 Бруквілд, Лудлав, Масс., ЗДА. — Жертви прошу пересилати на адресу:

32 Gothic Ave, Toronto, Canada,

повідомляючи рівночасно пресу.

● „Ню Йорк Таймс" повідомляє, що недільне число цього щоденника від найближчої неділі коштуватиме не 35 центів, тільки 50 центів у віддалі 200 миль від Ню Йорку. Також і филаделфійський тижневик „Сатердей Івнінґ Пост", починаючи від 16-го вересня, коштуватиме не 15, тільки 20 центів.

Спорт

МІЖНАРОДНА ФУТБОЛЬНА ЛІГА

Пета Тіква, Ізраїль — Шемрок Роверс, Ірляндія 2 : 2

В неділю 25 червня почались гри другої групи М. Ф. Ліги змаганнями між жидами та ірляндцями, які притягнули 12,244 глядачів на грище Польо Ґравндс в Ню Йорку. Ірляндці вели 2:0 вже після десяти хвилин гри, але з часом розігралися теж і жиди та перед перервою здобули перші ворота зі стрілу Рацабі. По перерві представник Ізраїлю вирівняв зі стрілу Нагума Стельмаха, капітана і постійного змагуна збірної Ізраїлю. Стрільцем обидвох воріт для Шемрок Роверс був О'Нейл.

Конкордія, Канада — Пета Тіква 4 : 0

Дукля, Чехословаччина — Червона Зоря, Юґославія 4 : 2

Обидві ці зустрічі відбулися в програмі „дабл геддера" в Монтреалі і принесли крім несподівано високої прогри жидів, також важну для першенств виграну Дуклі над Червоною Зорею. Ворота для Конкордії стрілили: Ґайбаро 2, Лек і Ловрі. В зустрічі чехів та юґославів стрільцями воріт були для чехів Плюскал, Мацопуст і Кучера 2 та для юґославів Муїч і Костіч.

КАЛЕНДАРЕЦЬ змагань М. Ф. Ліги

Вівторок, 4 липня, год. 2.30, Монако, Монако — Шемрок Роверс, Ірляндія год. 4.30, Рапід, Австрія — Дукля, Чехословаччина на польо Ґравндс в Ню Йорку.

Вівторок, 4 липня, в Монтреалі на Стадіоні Молсон, Конкордія, Канада — Еспаньйоль, Еспанія.

Четвер, 6 липня, в Монтреалі на Стадіоні Молсон, Конкордія, Канада — Дукля, Чехословаччина та Монако, Монако — Еспаньйоль, Еспанія.

Неділя, 9 липня, год. 2.30, Конкордія, Канада — Червона Зоря, Юґославія, год. 4.30, Еспаньйоль, Еспанія — Шемрок Роверс, Ірляндія, на Польо Ґравндс в Ню Йорку.

(в. с.)

● Юґославський диктатор Тіто хворий на запалення горла й важку перестуду. Має високу гарячку і лежить в ліжку. Він захворів на острові Бріоні, де має люксусовий палац.

Ніксон пише книжку про свій досвід в політичному житті

Ню Йорк. — Колишній віце-президент Ричард М. Ніксон почав писати книжку, яку на початку найближчого року видасть Видавництво Даблдей в Ню Йорку, і яка називатиметься „Шість криз". В цій праці Ніксон обговорюватиме свій політичний досвід від часу, коли він став членом Палати Репрезентантів. В цій книжці будуть порушені такі справи. 1. Роля Ніксона в Палатній Комісії в справах протиамериканської діяльности під час переслухань Алджера Гісса, оскарженого в шпигунстві в користь СССР. Гісса засудив був пізніше суд за кривоприсягу. 2. Ніксон оборонятиме себе в тому, що не було жадного зловживання виборчими фондами під час його першої кандидатури на пост віце-президента в 1952-му році, як це йому закидали демократи, і що він зробив був уже перед тодішніми виборами на телевізії. 3. Ніксон вияснить своє становище в справі наслідника президента, яке він зайняв був у розмові з Айзенгавером після його серцевої недуги. 4. Колишній віце-президент обговорить свою поїздку до країн Латинської Америки в 1958-му році. 5. Напише про свою розмову з Хрущовим у Москві в 1959-му році. 6. Згадає і про свою поразку у президентських виборах в минулому році. Ніксон писатиме свою книжку сам із допомогою дослідника і інтервювера.

Короткі Вісті

● **В Ізраїлі** розписано парляментарні вибори на 15 серпня ц. р. Візьмуть в них участь 15 політичних партій, які виступили з 11 листами. Ізраїльський „кнессет" — (парлямент) складається з 120 послів. Листу партії Мапай очолює прем'єр Давід Бен Ґуріон, на другому місці стоїть кол. прем'єр Моше Шарет. З тієї листи скреслено колишнього міністра військових справ і колишнього генерального секретаря ізраїльської робітничої спілки Пінгаса Лявона, що став противником Бен Ґуріона, та проф. Натана Ротенштрайха, який виступив в обороні Пінгаса, назвавши Бен Ґуріона диктатором.

● **Американське Лікарське Товариство** на своїх зборах в Ню Йорку вирішило збільшити членські вкладки з теперішних $25 річно на 20 долярів. В найближчому році вкладки виноситимуть $35, а в 1963-му році — по $45.